

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Deo mancipati, Deo potissimùm curam culinæ debent relinquere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tia longè magis creuerunt. Neque enim solùm cameli, qui iam perditū putabantur, recepti; sed nulla macie infecti, nullo tristi vultu luridi, insuper & media parte missorum munerum diuites inuenti. O quis tum omnibus sensus! ô quanta gratulatio! quæ exultatio Domini! quæ lætitia seruorum, qui applausus amicorum, ac vicinorum! præsertim, cum, redditis camelis, nobilissimū conuiuium & illis omnibus præsentibus, & quàm plurimis insuper aliunde pauperibus inuitatis apparauisset; Eulogiâsque sibi remissas, inter eos, lætissimè distribuisset. Nec stetit hîc lætitia: ex illo enim deinde anno, quotannis, vsque ad mortem S. Frontonij, tempore, quo camelos primùm miserat, diligentissimè annotato, diues ille semper ad D. Frontonij monasterium, eosdem, sine duce, misit, tantò certius redituros, quantò sæpius eandem viam recalcare, didicerunt; quantòque ducibus Angelis, quàm hominibus, viæ sunt notiores.

Videtis, quo modo Vniuersorum Dominus, aut quid diuitibus imperet? opes vult eos suas cum pauperibus habere communes. Videtis, quantam habeat curam suorum? Angelos mittit: somno sopitos excitat; vigilantes instigat; brutas animantes ipsas, per desertas solitudines, agit, vt illis cibum afferant, in tempore opportuno. Quid putatis tunc Eremitas fecisse? an non omnem sollicitudinem abiecerunt temporalium rerum? an non murmurare, & querelas spargere desierunt? an non, post illa, Domino in lætitia seruierunt? Idem & nos facturi sumus, si spem in Deo, non in Mundo, non in aulis, non in nostris industrijs, figamus; si à cælo, non ab Orco auxilium flagitemus: si in parte assis nostri veniat, non quod prudentia carnis suggessit, sed quod virtus suppeditauit: si existimemus, *hominem non in solo pane viuere, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei.* Tunc enim non iam ebulliet murmuratio; non erumpet querimonia, non metus futuri alimenti quatiet; quia fiducia in Mundi Gubernatorem concepta, hæc omnia abstergit. Fiduciam autem inducit firmatque diuinæ præsentia, scientia, potentia, misericordia, non nuda & frigida cognitio, sed assidua & practica meditatio. Sicut enim cibus visu aspectuque cognitus nihil iuuat; sed cum in ore teritur, cum in stomacho digeritur, tum demum vires roborat; ita parum prodest diuina scire, ad curiositatem; nisi etiam sciantur ad pietatem. Sciuntur autem, si meditatè atq; ad vsum cognoscun-

XII.

Matth. 4. 4.

seuntur: quod fit, quando lecta, vel intellecta vitæ nostræ actionibus accommodantur. Si ergo Deus ubique est, si tam bonus est, ut à gratia velit innotescere, si à misericordia nomen sibi facere; si in eo sumus toti, & ille totus in nobis existit; quantæ spei, quantæque lætitiæ causa est, tantæ scientiæ, potentiæ, clementiæ thesauros, intra nos, hoc est, in anima nostra, in corde nostro, in omnibus animæ viribus, in intellectu, in voluntate, in omnibus membris, in omnibus corporis particulis contineri? Cum ergo & omnes illius adsint opes, & nos capaces simus earum, & ipse pronissima voluntate diuitias suas diffundat in eos, qui ad illum confugiunt; longèque facillimè, qui ex nihilo omnia producit, possit, non solum in anima gratiam creare, sed etiam corpori necessaria omnia aliunde adducere; cum possit commouere parcos ad largitatem, immites ad misericordiam, auaros ad liberalitatem; aut, euocatis locupletioribus ex hac vita, hæreditates opulentas in egenos deriuare; immò, sicut tres pueros, olusculis pinguiores facere, quàm alij Iouialibus cœnis & regum delicijs efficiantur; cum camelos ipsos sine ductore regere, sine pastu, plusculos dies, conseruare; *quid timidi estis, modica fidei?* quid contra Dominum murmuratis? quid indignè fertis? quid ad artes malas confugitis? quid iugum illius detrectatis? in simplicitate cordis, rem vestram agite, & aget suam Deus: seruite illi, & seruiet ille vobis, supra consuetudinem aliorum dominorum.

XIII.

Neque verò Religiosis duntaxat ista dicuntur, qui omnem harum rerum curam Superioribus debent relinquere, & non culinæ, sed toti cœlestibus vacare; verum multò maximè occidenda sunt ijs etiam, qui vitam omnem diurnis nocturnisque laboribus impendunt; qui iam timent, ne morbis debilitati, in idonei efficiantur, ad panem quærendum; iam, ne filij multiplicentur supra facultates: iam, ne hostis irrumpat, & longis curis parta auferat, & mille talia, quæ inquietos reddunt. Seruiant illi Deo, & Deus alet seruos suos. Impendant, in quadragesima, operibus penitentiae, quantum in Bacchanalibus luxui impenderunt; extenuent ventrem ieiunijs, quem distenderunt epulis; emacient faciem inedia, tegant genas pallore, quas antea laruis deformarunt, & dæmonibus similes reddiderunt: induant tunicam cilicio vtiliter molestam, habitumque seipsos flagellantium, qui ridiculis stultorum vestimentis tecti, per plateas, Mænadam, aut thyr-

fos